



# ИМА ЛИ ВЪЛК, ИМА И НАЧИН

Лийси Харисън

Превод Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Where There's a Wolf, There's a Way*

Copyright © 2012 Mattel, Inc. All Rights Reserved.

MONSTER HIGH and associated trademarks are owned by and used under license from Mattel, Inc.

*Превод* Кристина Георгиева

*Редактор* Боряна Стоянова

*Коректор* Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

[www.egmontbulgaria.com](http://www.egmontbulgaria.com)

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2013

ISBN 978-954-27-0874-2



## Първа глава

# ВЪЛЧИЦАТА С АГНЕШКИТЕ БОТИ

Оставаха няколко седмици, преди луната, изящно извита като рог, да се изпълни докрай. Времето да се крие не бе дошло. Трансформацията не бе започнала. Причината да бяга не бяха нито ежемесечната битка с бързо никнещите косми, нито вълчият ѝ апетит, нито крайната ѝ избухливост. При все това Клаудин Улф тичаше с все сила през тъмната клисура.

– По-бавно! – излая тя на петте атлетични момчета, оформили защитен кръг около нея, докато самите те, останали без дъх, летяха през гората. С неуморна решителност калните им обувки тежко кънтяха по осеяната със сухи клонки земя. Един през друг те се надпреварваха да се заричат и обещаваат, че ще зачитават Клаудин с цената на живота си. Всичко щеше да е много мило, дори романтично, ако се състезаваха за ръката ѝ. Но нали ѝ бяха братя, цялата работа бе всъщност ужасно досадна.

– Краката ми са смазани! – изпъшка тя задъхано.

Холдон, известен още като Дон, най-големият от тризнаците с цели шейсет и осем секунди, погледна през рамо и закова оранжево-кафявия си поглед върху островърхите златни боти на Клаудин.

– И аз щях да съм смазан, ако ме беше натикала в тези обувки. – Извърна глава напред. – Обущарят май е оставил място

само за единия ти пръст.

Хауи, средният от тризнаците, се захили. Ако с тях беше и най-малката от тризнаците, Хаулин, или накратко Лина, веднага щеше да забележи обидата в думите на Дон и на свой ред да ужили Клаудин. Самата Лина, чието име неслучайно се римуваше със зйна, си имаше своите смазващи проблеми в изправителния дом. Ако пришките по краката измъчваха Клаудин, то страданията на сестра ѝ идваха от сержанта на новобранците, писъка на свирката в пет сутринта и груповите сесии за управление на гнева... Мисълта за едногодишната присъда на лудата ѝ сестра успокои Клаудин.

– Обувките ми не са от обущар, а от L.A.M.B.<sup>1</sup>! – От устата на Клаудин се разхвърчаха пръски. – И са от агнешка<sup>2</sup> кожа!

– Бееее! Загова ли тичаш толкова бавно? – пошегува се отзад Клонор. Прякорът му беше Нино, понеже беше непостоянен като Ел Ниньо<sup>3</sup>.

Братята Улф се засмяха.

Клаудин искаше да го попита какво беше неговото извинение да тича бавно, но вече знаеше. Чувствителните ѝ вълчи уши долавяха гневните думи, които Нино мърмореше под нос всеки път, щом се удареше в някой клон.

След като бе навършил тринайсет, козината на най-малкия ѝ брат бе започнала да расте доста бързо. Рошавите му вежди, бакенбардите и сплъстеният бретон се полюшваха пред очите му като морски водорасли. Малко гел или обикновена фиба за коса щяха да оправят положението, но Нино отказваше и двете. Цял живот бе чакал козината му да порасне като на голям мъж и нямаше намерение да позволи на няколко удара в лицето да го уплашат.

– Олеле! – изскимтя Клаудин. Една от пришките на петата ѝ се пукна и тя намали спринта до галоп.

„Дали кръвта ще се измие лесно от кожата? Да беше тук

<sup>1</sup> Съкращение от Love Angel Music Baby, L.A.M.B. е популярна марка за луксозни стоки, създадена от известната певица Гуен Стефани. – Бел. ред.

<sup>2</sup> Игра на думи от lamb (англ.) – агне, агнешко. – Бел. ред.

<sup>3</sup> Климатично явление, наблюдавано в Тихия океан на всеки няколко години, което води до повишаване на температурата на повърхностните води на океана. Причините за явлението не са напълно изяснени. – Бел. пр.

Лала. Тя щеше да знае.“ Но приятелките ѝ не бяха тук. И точно там бе проблемът... или един от проблемите.

– Хайде, Клаудин, движи се – подкани я Тъпс и я повлече напред за ръката. Листата и дългите сенки се смесваха в тъмнината. – Почти стигнахме.

– Това е глупаво! – Тя тичаше, накуцвайки, повдигнала с ръка лилавата си рокля. – Дори не знаем дали ни преследват и...

– Не, глупаво е да тичаш с агнешки ботушки – рязко я прекъсна той. – Очевидно са ги правили за копита, а не за пръсти.

Момчетата завиха от смях. Клаудин също щеше да се засмее, ако болката в краката ѝ не пулсираше в техноритъм. Вместо това използва глупавото подмятане на Тъпс като претекст да спре и да се втренчи в него.

Тъпс, чието истинско име бе Хаулмилтън, бе заслужил прякора си заради тъпоумните си коментари. Но липсата на интелект той компенсираше с бързината си, от която ченетата на всички падаха и която биеше всички рекорди: петдесет и пет километра в час. Всичко, което се искаше от него, за да остане в училищния отбор по лека атлетика, а и да запази статута си на звезда, бе да изкарва кръгли тройки. Той успяваше и така се превръщаше едновременно в най-бързият и най-бавен член на семейството.

– Хайде, движи се! – изджавка Хауи, докато другите продължаваха напред.

Заради имената си те понасяха доста груби шеги от другите РАД. Но дълбоко в себе си знаеха, че приятелите им имаха право. Какво, по дяволите, си бяха мислили родителите им? Да не би децата на нормитата всички до едно да се казваха Норман, Норма, Нормандия или Нормиена. Каква беше тази нужда да напъхат воя на вълците – „ауу“ – в имената на децата си? Сякаш не ѝ стигаше, че целият ѝ врат бе в косми, а бе момиче. Не бяха ли могли поне да опитат да направят живота им не чак толкова унизителен?

Тъпс закачливо шляпна Клаудин по дупето.

– Дий, агне!

С ръмжене тя закуца отново напред, като мислено про-

клинаше проваления ден. „Четвъртък, тринайсети октомври, прокланам те! Ти ме измами! От сега нататък годината за мен има триста шейсет и четири дни.“

Не трябваше да става така. Планът им бе железен. След училище и цялостната коламаска тя, Лала и Блу щяха да отидат с лимузина до пясъчните дюни в Орегон. Там щяха да се срещнат с Клео и редактора по аксесоарите на Teen Vogue. Като начало, екип от гримьори щяха да направят от Клаудин, Блу и Клео бляскави модели. Под напътствията на Лала стилистите щяха да ги накичат с безценните бижута, изровени от гробницата на лелята на Клео. След това известният фотограф Колин ван Вербентенгарден щеше да ги заснеме върху камилите за специалното модно издание, посветено на Кайро. След наздравицата за бъдещето им в света на модата те щяха да отпият тайничко няколко глътки шампанско, на което казваха още „лимонадата на моделите“, и да се върнат обратно в Салем с лимузината. На следващия ден щяха да събудят възхитата и завистта на съучениците си с анекдоти от снимачната площадка. След няколко месеца екзотичната им красота щеше да е по всички вестникарски павилиони, отпечатана върху луксозна гланцирана хартия.

Но триото така и не стигна до пясъчните дюни. Никой не направи от тях бляскави модели. Така и не отпиха от шампанското. А снимките им никога нямаше да бъдат отпечатани върху гланцирана хартия.

„Проклет да си, четиринайсети октомври!“

По пътя към дюните тя, Лала и Блу въртяха каналите на плоския екран в лимузината, търсейки TMZ, когато се натъкнаха на специалното предаване „Чудовището на нашата улица“. И трите участваха в него заедно с брата на Клаудин, Клод, и много други техни РАД приятели. Невижданите дотогава кадри от тайния живот на чудовищата в Салем трябваше да се излъчат само ако лицата им бяха замъглени, а домовете и имената им – запазени в тайна.

Но ето че всичко беше пред очите им. При това на висока резолюция. Никакво замъгляване. Никакво прикриване. Истинската им самоличност, самоличност, която поколения РАД

се бяха борили да опазят в тайна, се излъчваше в целия град. И сега вместо да празнува с шампанско на открито, тя тичаше, накуцвайки, под прикритието на гората към скривалището на семейство Улф.

„Четвъртък четиринайсети е новият петък тринайсети!“

Лицата им сигурно вече се разпространяваха в интернет и от АП<sup>4</sup>.

А най-лошото от всичко беше, че Клео де Нил, *бившата* най-добра приятелка на Клаудин, навярно имаше пръст в тази работа. Доказателствата засядаха на гърлото ѝ като изпръхнал сладкиш.

Доказателство №1: Водещата роля на Франки Щайн в продуцирането на „Чудовището на нашата улица“ ѝ бе спечелила огромна популярност сред РАД. Тронът на Клео бе разклатен и тя искаше да разпердушини Франки на всяка цена.

Доказателство №2: Клео бе обърнала гръб на РАД и набързо се бе сприятелила с Бека Мадън, нормито, решено да унищожи Франки Щайн, задето открадна приятеля ѝ.

Доказателство №3: Клео бе отказала да участва в „Чудовището на нашата улица“ и това доказваше, че тя е знаела, че РАД ще бъдат разкрити.

Трудно беше да си представи, че Клео би изложила на риск цялата общност на РАД. Но както казваше майка ѝ: Почувства ли се неуверен, човек върши невъобразими неща. Виж само Хайди Прат<sup>5</sup>.

Клаудин се чувстваше неловко, когато майка ѝ, за да звучи в крак с времето, се позоваваше на поп културата, и най-вече, когато бъркаше имената на звездите. Но Хариет имаше право – точно както при Хайди неувереността на Клео я бе повела към невъобразимото.

„И все пак, как е могла?“

Клаудин затича по-бързо в опит да надбяга гнева си. Болката

<sup>4</sup> „Асошиейтед прес“ – информационна агенция. – Бел. пр.

<sup>5</sup> Хайди Прат е американска звезда, която през 2009-а в един ден се подлага на десет пластични операции и едва не умира от въздействието на упойката. – Бел. пр.

от спуканата пришка бе нищожна в сравнение с раната от забития нож в гърба ѝ. Токчетата ѝ потъваха в меката земя, а чашките на сутиена ѝ подскачаха необуздано. Друго щеше да е да носеше маратонки и спортен сутиен, но от мига, в който излезе от лимузината, тя бе принудена да бяга. Шоуто вече бе излъчено и РАД търсеха спасение в бягството.

– Не можеше ли да си приготвим една-две чанти с дрехи поне? – попита Клаудин, рискувайки устата ѝ да се напълни с комари.

– Не можеше ли да *не* се показваш по телевизията? – изстреля в отговор Дон. Както винаги, думите на отличника на училището бяха съвсем на място.

– Не подозирах, че така ще ни изиграят!

– Трябваше да се досетиш – измърмори той.

– Клод също участва – додаде Клаудин без чувство за вина. Дон никога нямаше да се скара на Клод – той бе най-големият.

– Участвах, за да бдя над *теб* – отвърна той запъхтяно. Една от звездите в отбора по футбол, той бе отличен спринтьор, но дългите разстояния не бяха стихията му. – И да съм сигурен, че шоуто не е капан.

– И каква стана тя? – подметна иронично Хауи.

Клод игриво го шляпна по ръката. Хауи му отвърна.

Момичетата вече ѝ липсваха. „Край на клюкарстването, край на звънкия смях; нямаше вече да си разменят дрехите, нямаше да си правят кичури, когато си гостуваха за през нощта; край на надпреварата за най-хубав маникюр, край на професионалната коламаска в спа центъра. Край.“

Тя размаха юмруци и затича по-бързо. Всяко прекършено клонче под ботите ѝ беше едно тесногръдо норми. „Пропъдени сме от домовете си. Без интернет. Без телевизия. Повече няма да тичаме край реката, докато слушаме прекрасните песни на Блу. Принудени сме да се крием. Да живеем в страх.“ Клаудин тичаше все по-бързо. *Пук. Пук. Пук.*

Птиците отлитаха, размахвайки криле панически. Гризачите се стаяваха дълбоко в леговищата си. Листата шумоляха.

Сечището вече се виждаше. Майка им Хариет сигурно вече



ги чакаше, нетърпелива да ги отведе в безопасност.

– Може би трябва да вземем мама и да се върнем у дома – опита Клаудин. – Може би е време да се защитим, вместо да се страхуваме...

– Ние *не* се страхуваме – настойчиво рече Хауи. – Татко ни заръча да пазим теб и мама, докато той се върне. Това е.

Клаудин завъртя очи. Ден след ден все същата песен. Момчетата трябваше да закрилят момичетата. Но тя не искаше закрила. Искаше да се прибере у дома и да се изправи лице в лице с Клео. Искаше да провери пощата и да види дали не бе получила отговори на дръзките покани за шестнайсетия си рожден ден (защото кое шестнайсетгодишно момиче искаше да е *мило*?) Искаше да си вземе горещ душ.

– Момчета, вие останете с мама, а аз ще се върна – настоя тя.

– Не може. Ние сме семейство – каза Клод, – а...

– Семействата не се делят – в един глас и малко иронично довършиха всички.

– Хайде, продължавайте. Почти стигнахме – подкани ги Клод.

Клаудин прехапа долната си устна и продължи напред. Но търпението ѝ да се отнасят с нея като с малко дете, вече се изчерпваше. Докато закриляха нея, кой щеше да защитава дома им? Правата им? Свободата им? Тези неща се нуждаеха от защита повече от нея.

В далечината вече се виждаше атлетичният силует на Харитет. С мълчалив, но енергичен жест тя подкани децата си да побързат както обикновено. Клаудин ускори разсеяно крачка, но инстинктът ѝ за самосъхранение все още не бе взел надмощие. Искаше да забие токчета здраво в земята и да се бори. И защо да не го направеше? Оставаха само няколко седмици до шестнайсетия ѝ рожден ден – беше вече голяма да следва семейството си. Време бе да поеме кормилото на живота си в свои ръце, да покаже на семейството си, че е повече от една лъскава козина.

Дошло бе време вълчицата с агнешките боти да свърне от правия път.